sõbbra leiab, selle põlli on rõõmsam, ja parrem, kui selle rikka ja sure mehhe põlli, kellel rahha ja joudo kül, agga sõbbro ei olle. Agga, kui se sõbbrus kindel ja jädaw peab ollema, siis peab temma õiglaste wahhel sama ehhitud, kes kurja ei salli ja head armastawad, kes mitte agga omma, waid ka teiste kasso peäle mõtlewad, ja keikipiddi helded, lahked ja järrelandjad on. Kurjad tiggedad innimessed leppiwad agga señni ühte, kui nemmad ühhes patto tewad. Kohhe pärrast sedda lähwad nemmad mittokord jo riido, nenda kui siin need kaks warga.

Kes ühhe pattule süddames maad annab, lähheb höipsaste ka keik muud kurja teggema. Warras hakkas essite agga wargusse patto noudma, agga eks sest

sest tulle pea mu kurri ello? Enne kui ta isse ehk arwab, on ta jo riakaks, tapplejaks ja mõrtsukaks sanud, nenda kui siin neist kahhest wargast loeme, kes teine teist urmseks ja werriseks peksid.

Kui warras arwab, keik targaste seädnud ja hoolt kañnud ollewad, et wargus ei pea tousma ja et se temma kätte peäb jäma, siis on wahhest teine pettis, kaiwalam tedda, õige liggi, kes sedda äkkiste ärrawiib ja ei warras tohhi sanna lausta. Jo mitto jäi selwisil sest ilma, mis ta üllekohto ja pettusse läbbi olli ennese pole kisknud. Eks siis olle wargus iggapiddi üks sõgge ja meleto assi, häbbiks, teotusseks ja kahjuks iggaühhel? — ning wargusse palk, häbbi ja hirm, käib otse warga jäljede sees. Pea tulleb keik

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 29